

IES

Obligatiebeleggers hebben op zich weinig reden tot klagen over de afgelopen jaren.

Dat wil zeggen, obligatiehouders van bedrijven en overheden die niet failliet of bijna failliet zijn gegaan. Er waren namelijk grote verschillen binnen deze beleggingscategorie. Obligaties met Lehman Brothers of Griekenland als debiteur rendeerden heel slecht. Ook Spaanse, Italiaanse en zelfs Franse staatsobligaties, vroeger bijna goudgerand en door de rating agencies van AAA-stempels voorzien, gingen tijdelijk fors naar beneden. Hier zijn de koersen inmiddels echter weer genormaliseerd.

Veel van de beleggingstheorie over vastrentende waarden is grondig herzien na de financiële crisis die in de zomer van 2007 begon. Economen stellen dat de Kredietcrisis medio 2011 voorbij was, maar feitelijk is zij nog altijd niet helemaal uitgewoed. Vrijwel alle grote centrale banken proberen de economie te stimuleren en deflatie (dalende prijzen) te voorkomen door obligaties op te kopen, de zogenoemde kwantitatieve verruiming.

LANGERE LOOPTIJDEN: MEER RISICO

Een belangrijk gevolg van deze toestand is dat er meer obligaties worden uitgegeven met lange, soms zelfs zeer lange looptijden. En dat soort obligaties zijn veel gevoeliger voor veranderingen in de rentestand, waardoor de volatiliteit groter wordt en daarmee ook het risico op de korte termijn dat beleggers ervaren.

Unilever leent gratis voor vier jaar, en betaalt 1,17 procent voor 12 jaar. Frankrijk gaf vorige